

GRAIN ANDRÁS VERSE

IN MEMORIAM Dévényi Iván

az intellektuális mező
megrövidült
árva fádon felirat
élt 49 évet

ápolta kertjét a művészetnek
mondta kire bízta
kire hagyta a kutatások
sok csodát látott
búvárruháját

merüléseid a feltárások
szobor-rengetéget hagyta ránk
s az idő és tér végtelenét
amelyben jártál

Csontváry Szónyi Czóbel
és sorolhatnám rangos tárlatod
magányra ítélt művek sora
és sorsa magány
s szeretteidé

oktató nevelő voltál
a társadalmi talaj termőföldjén
közvetlenséged hintője lett
sok termékeny magnak

búcsúzó diákok jó „apuci”-ja
nem telet ki a katedra mellett
(saját hibáján kívül)
gyász hír lengi be az irodalmat
a stilisztikát

megfosztattad magaddal most
az idő gazdagodását
ám kamatozni fog szellemed
élenjáró ösztönző tüze

PAPI SORS '78

Írta SÍKI GÉZA

Az autóbusz köhögve kapaszkodik föl a havas lejtőn. Fekete fátyol borul körénk, csak néhol áru'kodik egy-egy világos ablak arról, hogy beértünk a fa'uba. Még egy zöttyenés és megállunk. A kalauz kikászálódik a vezető mellől.

— Itt szálljon le! Az út végén forduljon balra. Vigyázzon, nagyon csúszik az út. A fasor végén meglátja majd a templomot. Balra van a plébánia. Zörögessen erősen, mert a plébános úr nagyot hall.

Majdnem térdig süllyedek a hóba. Tétován csapkodok a levegőbe, hogy visszanyerjem elveszített egyensúlyomat. A busz méltósággal tovább döcög. Egyedül maradok.

Boriúnagyságú kutyák tépik, szagatják a kerítéseket. A kertek alighanem hátrafelé nyúlnak, mert mintha egymásra építették volna a házakat. A kis térközökben bolondul nyargal a januári szél. Szememig húzom a sapkám, hogy el ne vigye.

Az út végén valóban fasor nyílik balra. Szép lehet erre felé nyáron. De most kellemetlenül sivít a szél, vadul cibálja a tar ágakat. A fasor végében épület-tömb sötétlik. Az lehet a templom.

A másik oldalon imbolygó árnyalak közeledik. Amikor meglát, lassítani igyekszik, de a léptei tovább viszik. Így hát, amikor mellém ér, belém kapaszkodik. A lehetete arról árulkodik, hogy jó néhány fröccsöt lezúdíthatott.

— Hová, testvér?

Megpróbálom a talpára állítani, mert vészesen dülöngél.

— A plébános úrhoz jöttem.

Mint akit megcsíptek, úgy egyenesedik ki.

— Hová?

— A plébános úrhoz. Jófélé megyek?

Válasz nélkül neki'ódul a sötétségnek.

— Nem hallja? Jófélé megyek?